

Оставаше само да се сбогува съ Регина... и всички затруднения бѣха свършени. Прѣдъ него пакъ се отваряше цѣлъ свѣтъ... изъ мъгливата дълбочина го подканяха тръбни звукове и военни позиви.

— При Регина! — извика той, и душата му се изпълни съ такава лудешка радостъ, че самъ се уплаши. За да си събере силитѣ и да се приготви за послѣдната най-тежка своя работа, той рѣши да мине по-напрѣдъ прѣзъ гората, а послѣ да излѣзе на Котешката пътека.

Слънцето залѣзваше задъ върховетѣ на дърветата. По роснитѣ зелени ливади се бѣха проснали дълги сѣнки; изъ траповетѣ се повдигаше дѣхъ отъ гнияща тина. Боровата гора стърчеше тихо и мълчаливо, както и прѣзъ зимата. Прѣзъ чернитѣ мрачни стѣбла тукъ-тамъ само се подаваше по нѣкое свѣтло-зелено клонче.

Той се простна на мѣха и почна да се вира въ слънчевата свѣтлина, която се прѣскаше въ румена сѣнка надъ тъмната гъста гора.

Мислено той се върна на току-що извършената сиѣла работа. Спомни си за прозорцитѣ отъ къщата на свещеника съ спуснатитѣ завѣси. Колко старателно тя се пазѣше отъ неговитѣ погледи! Та тя трѣбваше да знае, що значи неговото появяване въ село. Тя трѣбваше да знае, че той утрѣ ще си замине и, може би, никога вече нѣма да се върне.

Възможно ли е да не ѝ се ще да поприказва съ него прѣди да се раздѣли? Възможно ли е и днесъ да не удари обѣщавиятъ му часъ? Защо е тогава писмото, което носѣше на грѣдитѣ си, щомъ рѣката, която го бѣше писала, се отстраняваше отъ него? Нейнитѣ чѣрти съвсѣмъ потъмнѣха, тѣ нѣма да го придружаватъ въ войната, ако тя сама не се погрижи за това.

Ако ме обича, тя ще ме повика. Ако пъкъ не ме повика, за мене е изгубена.